

Liever leven met engelen

Een autobiografie

Janny Post

An oil painting depicting two figures in white, flowing robes. The figure on the left has a dark, textured head, while the figure on the right has a light, textured head. They are holding hands, and their robes meet in the center. Above them, a large, pale hand reaches down from the top of the frame, with fingers gently touching the heads of both figures. The background is a mix of yellow and white, with a vertical white stripe running through the center. The overall style is soft and painterly.

Janny Post

Liever leven met engelen

Een autobiografie

Uitgever

Uitgave in eigen beheer via Uitgeverij U2pi, Voorburg

Omslagontwerp

In Ontwerp, Assen

Omslagillustratie

Janny Post

Copyright © 2013 Janny Post, Frankrijk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

ISBN 978-90-8759-411-4

NUGI 626-320

Inhoud

	Voorwoord	7
	Heimwee van een Zantuskind	8
1	Mijn Jeugd	12
2	Werk	16
3	Ziekte en gezondheid	23
4	Kinderen van morgen	34
5	Terug naar de natuur	42
6	Vrijheid moet je kopen	47
7	Ontwaken	50
8	Bewust worden	54
9	Tweelingzielen	63
10	Inkeer en stilte	74
11	All-één	80
12	Eigen praktijk	87
13	Leren ontvangen	96
14	Opnieuw geboren worden	105
15	Ik ben	113
16	Werkvrijheid	120
17	Wees elkaar onderdanig	127
18	Reddingsplan Ezechiël	132
19	Geestelijke ontwikkeling	142
20	Weerstand verhogen	152
21	Vergeving	164
22	Lijden overstijgen	175
23	In eigen kracht staan	186
24	Bundeling	190
25	Weg naar paradijs op aarde	203
26	Zielsverlichting	217
27	Gemeenschap der heiligen	228
28	Scheppingskracht	241

- 29 Kosmische wetten 247
- 30 Het beloofde land 258
- 31 Zantus, mijn woonplaats 265
- 32 Liever leven met engelen 271
- 33 Toekomst van de aarde 281

Slotwoord 292

Voorwoord

Gedurende het leven van ieder mens vinden er gebeurtenissen plaats die hem, volgens een van te voren gemaakt plan, leiden naar het doel van zijn leven op aarde. Wanneer we dreigen af te dwalen van dit plan, corrigeert het leven zelf ons en worden we teruggedrukt op onze eigen weg. Dit wordt niet altijd als een correctie gezien, maar wordt vaak ervaren als aardse ellende of pech en ongeluk.

Mijn eigen leven was vol van toevallige gebeurtenissen en bijzonderheden. Ik was vaak ziek. Dat kwam enerzijds door onzekerheid en twijfels en het gevoel niet begrepen te worden en anderzijds doordat mijn lichaam mijn grote geestelijke energie haast niet dragen kon. Deze grote geestelijke energie heb ik meegenomen van Zantus, een planeet hier ver vandaan. Dát ik van Zantus kwam en welke gevolgen dat voor mijn aardse leven had werd mij pas duidelijk toen ik het verhaal *Heimwee van een Zantuskind* schreef.

Later kreeg ik inzicht in de kracht die ik in me had om aan dit lijden gedeeltelijk een eind aan te maken. Ik leerde mijn pijn te overstijgen, zodat die geen nadelige invloed zou hebben op mijn verdere levenstaak.

Ik kwam pas echt in mijn kracht toen ik op 33-jarige leeftijd verbinding kreeg met mijn begeleiding. Ik hoorde dat ik een boekje moest uitgeven, *Draden uit de kosmos*. Pas toen het boekje al zeven jaar uit was, begreep ik de draden uit de kosmos en begreep ik de rode draad die door mijn eigen leven liep. Ik begreep toen dat het doel van mijn leven was dat ik mensen aan elkaar mocht verbinden. Dat ik krachten mocht bundelen en samenwerking bevorderen. Ik mocht mensen leren minder over een ander te oordelen en meer respect voor elkaar te hebben. Mijn doel was een eenheid in verscheidenheid te vormen, op weg naar het paradijs op aarde. Dit paradijs kende ik al vanuit mijn herkomst van Zantus.

Mijn hele leven is een speurtocht naar dit ideaal geweest. Vaak waren er teleurstellingen door egoïsme en machtsstrijd om mij heen. Dit kwam voort uit het feit dat ik niet begrepen werd, maar ook omdat ik de mens op aarde niet begreep.

Mijn leven tot nu toe was een les om te worden tot wie ik nu ben. Het was een zware les, die vaak gepaard ging met pijn, verdriet en eenzaamheid. Toch voelde ik steeds weer de kracht in me om de diepgang van het leven te doorgronden. Ik leerde om in de meest onmogelijke omstandigheden altijd een stukje vreugde te zoeken. Later werd mij duidelijk dat al deze ervaringen mij naar mijn ware Zijn hebben geleid en dat ik van daaruit kon ZIJN.

Ik heb met een eenvoudige aardse scholing en een eenvoudige achtergrond een bijzonder leven opgebouwd, een leven waarin ik een scholing van de geest ontving. Juist door mijn beperkte studie ben ik een blanco ontvanger.

Ik mag in mijn leven steeds opnieuw kiezen waarvoor ik me in wil zetten. Ik heb zoveel talenten, gaven en mogelijkheden in mezelf ontdekt, dat ik nooit alles kan uitvoeren wat in me is.

Alles wat ik doe komt vanuit mijn innerlijke bron, niet door studies of boeken. Het ontstaat vanuit mijzelf, omdat mijn Zelf verbonden is aan het Universum. Ik werd mijn hele leven steeds teruggeworpen op mijn eigen scheppingsdrang, waardoor ik dingen ontdekte die eigenlijk allang in mij aanwezig waren. Door mijn innerlijke vrede kwam ik in contact met de bron van al het Weten, het alles overstijgende.

Zo zal ieder mens in deze tijd van grote verandering een paradijs aan mogelijkheden gaan ontdekken in zichzelf, verbonden aan het Universum, aan al wat is.

Kijkend door het venster van mijn leven, wil ik de grootheid van de kosmos laten zien. Ik wil laten zien dat we van daaruit worden opgetild, aangeraakt, geleid en begeleid. Ook op momenten dat we ons alleen en verloren voelen zullen we altijd een radar zijn van het grote kosmische plan. De gewone gebeurtenissen in ons leven

knedden, vormen, openen en helen ons. In het dagelijkse leven word je opgeleid en getest, en aangemoedigd om een mens van de Nieuwe Tijd in een Paradijs op aarde te worden.

Nu, in deze tijd van verandering en verlichting, is het de bedoeling dat iedereen in verbinding wordt gebracht met zijn eigen kernkracht en de daaraan verbonden kwaliteiten en talenten. We mogen van daaruit gaan leven.

Juist nu zal zichtbaar en voelbaar worden wat al die duizenden jaren is bedoeld met de voorzeggingen van een paradijs op aarde. We zullen daarvoor mogen overstappen op de wetten van de natuur, want alles wat de aarde tegenwerkt of vernietigt, zal worden weggenomen.

Op vele manieren wordt de mens aangepakt om hem te doen ontwaken uit zijn diepe slaap. Als we dan ontwaken zullen we als kleine kinderen mogen leren om te gaan met de nieuwe levensvormen die horen bij een nieuwe wereld. Deze levensvormen zijn niet meer gebaseerd op de aardse wetten van geld en macht, maar op de kosmische wetten van liefde.

Ik hoop dat je in dit boek een herkenning vindt voor jezelf, en dat je daarmee je eigen wijsheid kunt vormen. Het is niet de waarheid, maar een waarheid.

Tilburg, zomer 1997

Janny Post

Heimwee van een Zantuskind

Er is een planeet die Zantus heet. Op aarde kent bijna niemand deze planeet, omdat hij zo ver weg is. Het is er heel licht. Als je er naar de zon kijkt, is die verschrikkelijk groot, dat komt omdat Zantus zo dicht bij de zon staat. De huizen die er staan zijn niet van stenen gebouwd, maar van licht. Het lijkt net of je met je vinger door die huizen heen kunt steken. De mensen die er wonen hebben doorschijnende gewaden aan.

De mensen op Zantus werken allemaal hard zonder haast te hebben en zonder geluid te maken. Het is er heel rustig. Iedereen werkt aan hetzelfde doel, ieder met een eigen taak. Niemand wil de beste of de sterkste, de rijkste of de belangrijkste zijn. De mensen werken niet voor geld want dat hebben ze daar niet. Ze werken alleen vanuit liefde. Ze vinden het fijn om met elkaar één doel te hebben en samen te werken aan één plan.

Op Zantus is alles heel mooi en liefdevol. De bewoners van Zantus zien dat het op andere planeten vaak heel anders toegaat, zeker op de aarde. Op aarde willen de mensen steeds meer. Ze willen steeds beter, rijker en machtiger worden. Ze hebben heel veel verschillende doelen die niet op elkaar zijn afgestemd. Ze hebben weinig liefde voor elkaar en voor de aarde. Ze zijn al zo vaak teleurgesteld dat ze de moed hebben opgegeven. Ze vernietigen de aarde zelfs bijna om hun doel te kunnen bereiken.

Het Zantuskind zag het verdriet van de mensen op aarde. Ze zag dat veel mensen het niet zo kwaad bedoelen, maar vaak door angst of hopeloosheid meedoen aan de vernietiging van de aarde.

Het Zantuskind sprak hierover met haar vrienden en wilde een tijdje afdalen naar de aarde om deze verdrietige en angstige mensen te helpen. Ze wilde ze hoop geven en ze vertellen hoe men op Zantus werkt, zodat men dat op aarde ook kon leren.

Zij zag dat de aarde voor een grote verandering stond, dat God de aarde nieuw licht wilde geven en nieuwe bloemen en planten. God wilde proberen de mensen op aarde aan te spreken op hun verantwoordelijkheid voor deze mooie plaats. Hij wilde hen vragen mee te werken aan de grote vernieuwing.

Via het hart kan God je bereiken, maar veel mensen op aarde verstaan de stem van hun hart niet meer. Ze hebben het veel te druk met geld verdienen, ruzie maken of verdrietig zijn.

Daarom kwamen er heel veel kindertjes van andere planeten bij elkaar om te overleggen hoe ze de aarde konden redden. Ze hadden allemaal verschillende talenten. De één wist alles over zuivere energie, de anderen over huizen, voeding, voertuigen, genezing, onderwijs, geloof, muziek, politiek, kunst of kerken. Voor alle plaatsen op de aarde werd er iemand uitgekozen om vernieuwing te brengen, die zou leiden tot echte verbetering en genezing van de aarde.

Alle kinderen die naar de aarde gingen kregen een sterretje boven hun hoofd, zodat ze elkaar op aarde zouden herkennen. Het Zantuskind was één van hen. Haar vrienden van Zantus beloofden haar dat ze haar zouden begeleiden op aarde. Een van die vriendinnen, Zantusiana, is altijd bij haar, en Gabriella helpt haar in het dagelijks leven.

Eenmaal op aarde geboren, was het Zantuskind alles vergeten, ook de reden waarom ze naar de aarde was gekomen. Ze wilde maar één ding: terug naar haar vrienden. Ze had heimwee, ze werd ziek van verdriet. Niemand begreep er iets van. De plaats waar ze vandaan kwam was vol liefde en eenheid, dit in tegenstelling tot de aarde die veel verdriet en pijn droeg. Dit voelde ze al toen ze nog in de wieg lag. Ze probeerde zich aan te passen op aarde, maar voelde zich overal een eenling, ze kon namelijk niet worden zoals anderen.

Na drieëndertig jaar herkende iemand het Zantuskind aan het sterretje boven haar hoofd. Het was een van de vrienden die waren

meegekomen naar de aarde. Hij troostte haar. Hij herinnerde haar aan de plaats waar ze vandaan kwam en hij stuurde haar naar een andere vriendin met ook zo'n sterretje. Haar Zantusvrienden gaven haar dromen over wie ze was en wat ze kwam doen.

Langzamerhand werd haar lichtje weer zichtbaar. Ze zag haar vriendinnen van Zantus, die vol weemoed om haar heen waren, maar haar nooit konden bereiken. Wat waren ze blij toen ze hen weer verstond! Ze vertelden haar alles wat ze vergeten was. Het Zantuskind reisde met hen naar Zantus terwijl haar lichaam rustte. Iedereen kwam haar tegemoet rennen in prachtige gewaden. Ze moedigden haar aan en beloofden haar dat ze terug mocht komen als ze klaar zou zijn op aarde.

Toen wist ze het weer: ze had zelf deze moeilijke weg gekozen, omdat de aarde in nood verkeerde.

Het leven op aarde was voor het Zantuskind niet makkelijk. Vanuit onbegrip maakten mensen haar belachelijk of vernederden haar. Ze snapt niet hoe verdrietig dit voor het Zantuskind was. Ze begrepen niet waarom ze niet van de kermis hield en van feesten met harde muziek en door elkaar heen pratende mensen. Waarom ze liever stil was in de natuur waar al die lieve Zantusvrienden bij haar konden zijn en waar ze het onbegrip en de veroordeling van de mensen even kon vergeten.

Om haar te helpen, kreeg het Zantuskind een extra vriend vanuit de hemel, de profeet Ezechiël, een vriend van Jezus. Ze mocht zelf Jezus ook ontmoeten. Met blauwe toverogen keek Hij haar aan. Het was net of Jezus een toverstafje had. Wanneer Hij je daarmee aanraakte was je nooit meer verdrietig.

Op een dag ontdekte ze dat Ezechiël haar wilde voorbereiden op een taak in Nederland. Hij had ooit dezelfde taak, daarom wist hij precies waarmee hij haar kon helpen. Ezechiël leerde te spreken tot ongelovige mensen. Tot mensen die ook met een bijzondere taak naar de aarde gekomen waren, maar dat vergeten waren. Ezechiël wist,

net als het Zantuskind, hoe mooi het land zou worden en hoe fijn de mensen het zouden krijgen als ze de stem van hun hart weer konden horen. Hij mocht opnieuw tot leven brengen wat dood leek.

Wanneer het Zantuskind niet wist wat ze tegen de mensen zeggen moest, dan fluisterde Ezechiël het in haar oor.

Hij maakte haar wat harder, zo hard als kristal, zodat ze het lijden in zichzelf kon loslaten. Ze oefende zich erin om haar hart zo hard en helder als diamant te maken, zodat niemand haar meer verdrietig kon maken. Het lichtje van haar hart bleef zo in de prachtige diamant beschermd, anders zou ze weer ziek worden en weer vergeten wat ze kwam doen.

HOOFDSTUK 1

Mijn Jeugd

Kind van morgen

Bij veel kinderen van morgen, die vanuit de lichtsferen op aarde komen, blijkt dat hun lichaam de hoge energie die ze meenemen niet kunnen dragen. Ze hebben de grootste moeite om zich op aarde te handhaven. Er zijn veel pasgeboren baby's waarmee ouders zich geen raad weten. Deze kinderen zijn overgevoelig voor aardse voeding, en voor stof en geluiden. Hen mankeert niets, maar de aarde mankeert iets. De aarde is zwaar vervuild door aarde-onvriendelijke stoffen en gedachten. Deze kinderen van morgen kunnen dit moeilijk of niet verdragen.

Ik ben ook één van die kinderen van morgen. Ik was als baby al zo vaak ziek dat er zich geen mogelijkheden voor deden om mij in te enten. In mijn verdere leven kreeg ik vaak te maken met ziekte en ongemakken, onder andere als gevolg van ongelukken.

'Je bent een bijzonder kind, en dat zul je altijd blijven.' Dat zei mijn moeder vroeger al over mij en dat zegt ze nu nog steeds. Toen ik jong was begreep ik daar niet zoveel van, maar nu wel. Ik voelde me anders, ik begreep de mensen vaak niet. Ik had het gevoel dat ik geadopteerd was. Ik had een sterke wil, ik wist wat ik in het leven wilde.

Les van mijn moeder

Ik ben opgegroeid in een gezin met drie totaal verschillende kinderen. We hadden alle drie zeer uiteenlopende ideeën en overtuigingen en we hanteerden verschillende normen en waarden. Mijn moeder had het daar vaak erg moeilijk mee. Toch kon ze ons, ieder afzonderlijk het gevoel geven dat we voor haar bijzonder

waren. Ook als ze ons niet begreep of het niet met ons eens was, respecteerde ze dat. Ze bleef ons altijd trouw in wie we waren, hoe verschillend het ook was. Omdat ze mijn moeder was. Zij heeft mij toen de les van mijn leven gegeven. Ze zei altijd: 'Je bent en blijft mijn kind, waar je ook bent en wat je ook doet.' Dat advies heb ik later vaak kunnen gebruiken, zowel voor anderen als voor mijzelf, bij de opvoeding van mijn eigen kinderen.

Onvoorwaardelijk liefde

Als kind verlangde ik heel erg naar een hond. Op mijn verlanglijstjes stond altijd alleen maar *hond hond hond hond*. Toen ik er eindelijk, na vele jaren, één kreeg viel ik flauw van blijdschap. Ik had eindelijk een maatje die me altijd zou begrijpen.

Toen, in mijn jeugd, moest het hondje wegens omstandigheden weer weg. Later, toen ik pas getrouwd was, kreeg ik er weer één.

De liefde van mijn hond voor mij is het beste voorbeeld van onvoorwaardelijke liefde. Hij houdt altijd van mij, ook als ik eens een dag geen tijd voor hem heb, of als ik vergeet om hem eten te geven of te knuffelen.

Mijn liefde voor hem is onvoorwaardelijk. Ik blijf van hem houden, ook als hij op mijn bed springt of met vieze poten over de schone vloer loopt. Het doet er niet toe wat er gebeurt, we blijven van elkaar genieten en we blijven elkaar beschermen.

Mijn geestelijke begeleiders hebben later eens geprobeerd mij de betekenis van onvoorwaardelijke liefde bij te brengen. Toen ik er op ging letten zag ik om mij heen aan hoeveel voorwaarden Liefde gebonden is, een dier doet dat niet, zijn liefde is echt onvoorwaardelijk. Als mens hebben we wat dat betreft nog een hele weg te gaan.

Ik wist wat ik wilde

Als kind had ik al behoefte om te organiseren. Op m'n zevende had ik een kinderclub. Ongeveer tien kleutertjes uit de buurt kwamen iedere week naar de kabouterclub. We deden spelletjes, maakten wandelingen, vertelden elkaar verhaaltjes en zongen liedjes. Ieder kind betaalde één cent en van dat geld kocht ik knutselmateriaal of snoepjes.

Ik heb dat jarenlang volgehouden en nooit afgeleerd. Ik ben als groepsleidster begonnen en dat zal ik altijd blijven.

Ik was dol op werken. Toen ik nog op de lagere school zat ondernam ik al van alles. Ik hielp de melkboer met zijn werk, ik had verschillende oppasadressen, ik ging met kinderwagens wandelen in het park of ik liet de hond voor iemand uit. Op mijn veertiende werkte ik in mijn vrije tijd in een bejaardenhuis en in een slagerij. Ik vond het allemaal even leuk.

Nu weet ik dat het mijn Zantusenergie was. Op Zantus werkt iedereen met vreugde aan het grote plan, zonder voorwaarden en ongeacht wat voor werk het is.

Zolang je verbonden blijft met je eigen scheppingskracht is werken leuk. Het geeft je dan vreugde en beweging. Maar doellose wetten verplichten ons echter te doen wat we niet kunnen en ze verbieden ons te doen wat we willen. Dit heeft tot gevolg dat mensen, en vooral kinderen, afstompen en hun inspiratie kwijt raken. Als gevolg daarvan zitten ze uitgevloerd achter de televisie of de computer. Ze missen zo de ervaring dat werken ook heerlijk kan zijn.

Roeping

Als kind wilde ik al in een weeshuis werken, en dat is altijd zo gebleven. Na de lagere school kreeg ik het advies om naar de MULO te gaan. Maar wat iedereen ook zei, ik ging naar de huishoudschool. Ik was me er toen al van bewust dat ik in een kindertehuis niets aan

talen en kennis zou hebben, maar dat ik wel goed zou moeten kunnen werken met mijn handen. Ik bedacht toen al dat als ik voor veel mensen wilde zorgen, ik toch vooral heel handig moest zijn.

Achteraf ben ik er wel trots op dat ik met die opleiding ben gekomen waar ik nu ben. De kennis is in de mens.

Het was mijn roeping om in een kindertehuis te gaan werken. Ieder kind heeft van oorsprong een verlangen, een roeping in zich. Zo'n alles doordringende wil en behoefte in het kind is voor iedere ouder zichtbaar. Als ouder dien je daar op in te haken, door je kind te steunen in zijn omwikkeling naar zijn doel.

Nu, in mijn praktijk, breng ik mensen vaak terug naar hun kindertijd, zodat ze zich kunnen herinneren wat hun roeping toen was. Op deze manier kunnen ze nagaan of dat in overeenstemming is met wat ze nu doen en wie ze nu zijn.

De wereld legt ons talloze wetten, regels, normen en waarden op en vormt ons tot iemand die we niet willen zijn. We zijn net een robot die alles doet wat zijn opdrachtgever, de wereld, eist.

Nu is de tijd gekomen dat we naar binnen mogen gaan. In onze eigen kern, in onze eigen kernkracht kunnen we voelen en ervaren wie we zijn, wat voor ideaal we hebben en wat onze roeping is. Als een elastiek trekt het aan je verlangen, aan je buik, en wil het je tot actie laten overgaan. Maar de wereld werkt dit tegen. Sta op, kinderen van morgen, en geloof in jezelf! Dwars door alles heen. Wat kan er nog mis gaan? Jij bent degene die tezamen met alle kinderen van morgen daar verandering in kan brengen. Samen kunnen we een nieuwe wereld van vrede maken. Daarvoor hoef je niet te lijden, te zwoeven en af te zien, maar je roeping te volgen. Want pas dan voel je dat je gelukkig bent. Pas wanneer je eigen ideaal verwezenlijkt wordt en je werk kunt doen dat bij je past, zul je vrede hebben. Vanuit deze scheppingskracht zul je steeds meer vernieuwing, vreugde en liefde brengen in een wereld waar vrede is.

HOOFDSTUK 2

Werk

Werken in een weeshuis

Na de huishoudschool volgde ik een opleiding voor kinderverzorgster. Ik was daarmee klaar toen ik 16 jaar was. Al het werk dat ik wilde gaan doen had een leeftijdsgrens van 18 jaar. Maar mijn innerlijke roep was heel sterk. Ik schreef naar heel veel kindertehuizen in Nederland, met daarbij de vermelding dat ik bereid was om, tot ik achttien was, al het werk te doen wat ze maar wilden, als ik maar mocht komen. De Martha Stichting beloonde mijn inzet. Het was 1966, ik was net 17 en werd hulp in de huishouding, maar ik mocht wel de kinderbeschermingsopleiding volgen.

Als ik daar achteraf op terugkijk, zie ik dat ik me toen absoluut niet realiseerde hoe jong ik was om dit soort stappen te zetten. Mensen in mijn omgeving, en vooral mijn ouders, hadden er geen begrip voor dat ik zo jong al het huis uit wilde. Ik voelde me schuldig om het verdriet dat ik vooral mijn moeder hiermee deed. Maar ik kon niet anders. Dit was waar ik mijn hele leven al naar verlangde.

Ik had nog het beeld dat alle kinderen en ouders lief waren. Dat je in een kindertehuis ging werken om kinderen liefde te geven, en dat ze daar ook blij mee zouden zijn, maar dat leerde ik wel af in die jaren daar. Een van de belangrijkste lessen is voor mij geweest dat, wanneer je mensen iets geeft, ze daar niet per definitie blij mee zijn. Je geeft vanuit je eigen gevoel van onvoorwaardelijke liefde en innerlijke behoefte. Vanuit je eigen Weten van een hoger belang. Over alle pijn, verdriet en vernedering heen wil je iemand iets geven. Maar als je verwacht dankbaarheid terug te krijgen, kun je beter meteen stoppen.

In dit werk is het belangrijk van binnen wat harder te worden om jezelf te beschermen. Kinderen zijn niet altijd lief, leuk en hulpbehoevend. Ze zitten niet te wachten op een liefdevolle engel. Zij hebben al genoeg gezien en meegemaakt. Er zijn al genoeg hulpverleners geweest die mooie woorden gesproken hebben. Er zijn al genoeg vaders en moeders geweest die hun in de steek gelaten hebben. Er zijn al genoeg beloftes gedaan die niet zijn vervuld. Er zijn al genoeg leugens verteld om ze te verleiden. Er zijn al genoeg oneerlijke mensen in hun leven geweest die hen geleerd hebben niemand meer te vertrouwen, ook jou niet met je beste bedoelingen van de wereld. Er zijn al genoeg mensen geweest die hun best gedaan hebben deze kinderen voor eeuwig en altijd de liefde en het vertrouwen in de mensheid te ontnemen.

Ik leerde dat de kinderbescherming kinderen niet altijd beschermt. En dat de hulpverlening niet altijd hulp verleent. Ik moest vaak aanzien hoe kinderen verkeerd benaderd of behandeld werden zonder dat ik er iets aan kon doen.

Ik maakte mee dat kinderen mij uitscholden met woorden die ik nog nooit gehoord had. Mijn talenkennis werd uitgebreid met scheld- en schuttingwoorden die hun weerga niet kenden. Ik zag kleine kinderen die al geboren misdadigers waren. Het was voor mij onbegrijpelijk hoe zij hunkerden naar misdadigheid, zo maar vanuit zichzelf. Vaak hadden ze zeer liefdevolle ouders, die niets begrepen van de gedreven haat en misdadigheid van hun kinderen.

Ik voelde een onbegrensde bezieling om ieder mensje, hoe hopeloos dan ook, nog een sprankje hoop te geven. Ik probeerde door alle pijn heen te kijken en hun kernkracht te raken met liefde. De liefde waarnaar iedereen zo hunkert.

Mijn huishoudschool kwam me goed van pas. Toen ik groepsleidster werd moesten we naast de opvang, begeleiding en rapportage nog veel meer dingen op de afdeling doen. We moesten zelf alle bovenkleding van de kinderen naaien, wassen en strijken. We maakten de groepsverblijven schoon en hielden zelfs grote schoonmaak. De groepsleiding organiseerde ook grote feesten op

bijzondere dagen, zoals op Koninginnedag. Het was indrukwekkend om te zien hoe mensen in staat waren om met heel eenvoudige middelen grote feesten tot stand te brengen.

Kort nadat ik was begonnen als groepsleidster kwam er een ander aanname-beleid. Er mochten alleen nog leidsters aangenomen worden op HAVO-niveau. Ik heb vaak met verbazing naar die beter geschoolde, maar ongelooflijk onhandige leidsters gekeken.

Ik denk dat dit voor de hulpverlening grote gevolgen heeft gehad. Steeds meer mensen moesten worden aangetrokken om de boel draaiende te houden. Wanneer je nu kijkt binnen kindertehuizen, loopt daar bijna meer personeel rond dan dat er kinderen zijn. De leidsters hebben het te druk met rapporteren en vergaderen. Er wordt volgens afspraak geknuffeld en afgewezen. Dit wordt opgelegd vanuit het verstand, waardoor iedere creativiteit, gevoelsverbinding en scheppingskracht uit het behandelboek geschrapt is. Alles staat vast, er is geen groei en beweging in te krijgen. We maken van de kinderen bloemen zoals wij ze willen zien en helpen hen niet de bloem te worden die zij zelf zijn.

Ik observeerde de kinderen en de leidsters, daar leerde ik veel van. Als je van buitenaf ergens naar kijkt zie je veel meer dan wanneer je er aan deelneemt. Ik nam waar wat goed functioneerde en wat niet, en welke kinderen me aanspraken en welke juist niet.

De kinderen raakten me heel diep. Ik hield echt van ze, alsof het mijn eigen kinderen waren.

Op zoek naar verdieping

De zeer moeilijk opvoedbare kinderen boeiden me vooral. Dit zijn kinderen die zeer beweeglijk, ondernemend, ondeugend en opvliegerig zijn. Vaak zijn het ook overgevoelige kinderen. Ik probeerde dwars door die weerstanden heen een weg te vinden om hun hart te raken. Met de bedoeling om van daaruit vriendschap te sluiten en samen iets op te bouwen. Het was vaak een uitdaging voor

In dit boek beschrijft Janny Post haar leven, dat al van jongs af aan vol zit met ‘toevallige’ gebeurtenissen en bijzonderheden. Als kind voelde ze zich al onbegrepen en is ze vaak ziek. Haar lichaam kan de grote geestelijke energie die ze heeft meegenomen van Zantus, nauwelijks dragen.

Vanaf 1983 heeft Janny Post contact met engelen en meesters van het licht, vanuit de lichtsferen. Ze wordt door hen geschoold en gesteund. Ze ontdekte wat het doel van haar leven was. Ze mocht mensen aan elkaar verbinden. Ze mocht krachten bundelen en samenwerking bevorderen. Dit deed ze onder andere door het organiseren van de alom bekende Feesten van het Licht.

Zij kwam tot het besef dat leven in liefde, met respect voor al wat is, de enige manier is om te kunnen zijn wie zij is. Om ook andere mensen hiervan bewust te maken heeft ze de stichting centrum Zantus in het leven geroepen. Zij heeft mensen persoonlijk en in groepen begeleid. En geeft het kwartaalblad Christall uit.

Liever leven met engelen is een prettig leesbaar boek. Het is een autobiografie van een opmerkelijke wijze vrouw, die van paranormaal normaal is geworden, zoals ze zelf zegt, waarbij het contact met engelen zonder twijfel de gewoonste zaak van de wereld is. Alle menselijke ongemakken, tegenslagen, tegenwerking en twijfels kunnen voor de lezer een herkenning zijn; de daarin liggende boodschap kan een steun zijn in de eigen ontwikkeling van bewustzijn.

Om haar bezieling te volgen, het begeleiden van nieuwe levensvormen en het realiseren van het paradijs op aarde, is Janny Post in 1997 naar Frankrijk verhuisd. Daar functioneert ze onder de Association Litteraire, Fantilhou Zantus. Tot 2013 heeft ze mensen de gelegenheid gegeven een stukje met haar mee te leven om een stukje werkelijkheid te ervaren. In 2014 zijn er nog steeds enkele vakantie mogelijkheden.